

Sygn. akt X C 1008/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Maria Żuchowska

Protokolant st. sekr. sąd. Elżbieta Jakubowska

Po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2017 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko W. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej W. K. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 1261,06 zł (tysiąc dwieście sześćdziesiąt jeden złotych sześć groszy) wraz z odsetkami :

- umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 1178,40 zł od dnia 08.12.2015r. do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 65,66 zł od dnia 08.12.2015r., z uwzględnieniem zmian procentowych odsetek ustawowych, do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 127 zł (sto dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08.12.2015r. powodowy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej W. K. kwoty 1261,06 zł z umownymi odsetkami od kwoty 1178,40 zł oraz zwrotu kosztów procesu. Wyjaśnił, że pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki zna kwotę 2660 zł, która miała być spłacana w tygodniowych ratach, jednak pozwana spłaciła kwotę 1481,60 zł, po czym zaprzestała spłacania rat. Wskazano, że w związku z niespłacaniem pożyczki, umowa została wypowiedziana, a pozwana wezwana do spłaty całej zaległości, czego nie uczyniła.

Nakazem zapłaty z dnia 10.12.2015 r., referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – orzekł zgodnie z żądaniem pozwu i zasądził od pozwanej na rzecz powoda koszty procesu.

Wskazany nakaz zapłaty pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika zaskarżyła sprzeciwem. Podniosła zarzut niewykazania istnienia roszczenia oraz zastosowania klauzul umownych nieobowiązujących konsumenta. Z uzasadnienia wynikało, że klauzule abuzywne mają dotyczyć prowadzonych czynności windykacyjnych i kosztów z tym związanych.

Po przekazaniu sprawy, powód podtrzymał żądanie pozwu i przedłożył dokumenty na poparcie zasadności dochodzonego roszczenia. W odpowiedzi na sprzeciw wskazał, że koszty windykacyjne to koszty korespondencji kierowanej do pozwanej w kwocie 17 zł.

W dalszym piśmie procesowym pełnomocnik pozwanej podtrzymał swoje zarzuty. Dodatkowo podniósł zarzut wygaśnięcia roszczenia poprzez zaspokojenie powoda i zarzut braku postawienia roszczenia w stan wymagalności.

Na rozprawie w dniu 27.03.2017r. stawiała się pozwana, która podtrzymała dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) Sp. z o.o. w G. i pozwana W. K. zawarli w dniu 25.10.2014r. umowę pożyczki nr (...)(...).

Bezsporne oraz dowód:

- umowa pożyczki gotówkowej – k. 36-36v akt.

Przedmiotem umowy było udzielenie pozwanej pożyczki w kwocie 2660 zł, która miała być płatna w 50 tygodniowych ratach w kwotach po 53,20 zł. Za udzielenie pożyczki powód pobrał z kwoty pożyczki jednorazowo opłatę w wysokości 763,02zł. W umowie wskazano, że w razie opóźnienia w spłacie pożyczki będą naliczane odsetki karne za opóźnienie, które w dacie zawarcia umowy wynosiły 12%. Pozwana w umowie skorzystała z opcji obsługi pożyczki w domu, której koszt wyniósł 496,98 zł. Pozwanej wypłacono kwotę 1400 zł

Okoliczność bezsporna oraz dowód:

- umowa ratalnej pożyczki gotówkowej – k. 36-36v akt.

Pozwana na poczet pożyczki spłaciła kwotę 1481,60 zł

Okoliczność bezsporna

Pozwana nie spłacała rat pożyczki w terminie, w związku z tym po bezskutecznych wezwaniach do zapłaty, umowa została w dniu 28.04.2015r. wypowiedziana, z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Oznaczało to wygaśnięcie umowy i obowiązek jednorazowej spłaty całej wymagalnej kwoty wraz z odsetkami karnymi.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 20.01.2015r. - k. 37

- wypowiedzenie umowy z dnia 28.04.2015r. Z dowodem nadania - k. 38, 39

Pozwana posiadała kilka pożyczek u powoda, przychodziły do niej różne osoby w imieniu powodowa, którym spłacała raty pożyczek. Pozwana nie spłaciła swoich zobowiązań wobec powoda.

Dowód: przesłuchanie pozwanej w charakterze strony – k. 82-83

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowód z dokumentów załączonych do akt sprawy i zeznania pozwanej W. K. przesłuchanej na rozprawie w charakterze strony. Dowodom z dokumentów Sąd nadał przymiot wiarygodności, gdyż ich wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, a ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony.

Za wiarygodne uznano zeznania pozwanej W. K., choć zasadniczo dotyczyły innej pożyczki niż dochodzona w przedmiotowej sprawie. Niemniej jednak pozwana przyznała, że zawarła z powodem kilka pożyczek, ostatniej nie spłaciła, a pożyczki miały być spłacane w ratach. Z jej twierdzeń wynikało, że początkowo spłacała wymagane raty, później zaprzestała ich spłacania.

W przedmiotowej sprawie w zasadzie za bezsporny należy uznać fakt zaciągnięcia przez pozwaną pożyczki ratalnej u powoda i nieuregulowanie przez pozwaną należności w całości. Bezsporne było także to, że na poczet pożyczki pozwana spłaciła kwotę 1481,60 zł.

Spór dotyczył zasadności dochodzonego roszczenia wobec podniesienia zarzutu nie wykazania roszczenia, spełnienia świadczenia, nie postawienia roszczenia w stan wymagalności i zastosowania klauzul niedozwolonych.

Zgodnie z art. 6 k.c., istnienie sporu między stronami, co do zasady, obliuguje jedną z nich do udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Na podstawie art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z określonych faktów wywodzi skutki prawne. Jeśli zatem powód powoływał się na zaistnienie oznaczonych faktów, w tym na fakt zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, zobowiązany był wskazać okoliczności, które uzasadniały żądanie zgłoszone w pozwie. Na stronie powodowej spoczywał więc ciężar wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia wraz z naliczonymi odsetkami.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy należy uznać twierdzenia powoda za zasadne.

Przede wszystkim, odnosząc się do zarzutów podniesionych przez pozwanego odnośnie nie wykazania roszczenia, wskazać należy, że powód przedłożył wszelkie niezbędne dokumenty w tym umowę pożyczki, wykazujące zawarcie umowy i przekazanie kwoty pożyczki pozwanej. Pozwana nie kwestionowała nadto, że otrzymała kwotę zawartą w umowie. Bezsporne było to, że pożyczka w części została spłacona.

Niezasadny okazał się zarzut nie postawienia roszczenia w stan wymagalności, bowiem powód przedłożył dokument w postaci wypowiedzenia umowy pożyczki(k.38) wraz z dowodem nadania dokumentu na adres pozwanej (k.39). Dokument został wysłany na adres pozwanej, który do dnia dzisiejszego jest jej aktualnym adresem. Powód wykazał zatem, że miał prawo dochodzić od pozwanej pozostałej do spłaty kwoty pożyczki, gdyż po wypowiedzeniu, cała pozostała kwota pożyczki stała się wymagalna.

Odnosząc się do zarzutu zastosowania klauzul niedozwolonych i w związku z tym uznania, że pozwana spłacając kwotę 1481,60 zł na poczet rat pożyczki spełniła świadczenie w całości, stwierdzić należało, że zarzuty okazały się bezzasadne. Po pierwsze, w skład dochodzonej kwoty oprócz kwoty pożyczki wchodziły koszty windykacyjne w kwocie 17 zł, na które według twierdzeń pozwu składały się koszty korespondencji wysyłanej do pozwanej w związku z nieregulowaniem należności. W ocenie Sądu, nie można w żadnej mierze uznać tych kosztów za wygórowane, czy nieadekwatne do podejmowanych rzeczywiście czynności sprawdzenia, przygotowania i wysłania korespondencji przez wyznaczoną osobę. Strona pozwana, poza wskazaniem, że są to niedozwolone klauzule umowne, nie wskazała nawet jakie, jej zdaniem, powinny być koszty poniesione w związku z kierowaniem do pozwanej korespondencji wzywającej ją do zapłaty zaległości.

Po drugie, z treści zawartej umowy pożyczki wynika, że pozwana zawarła umowę pożyczki na kwotę 2660 zł i taką kwotę miała spłacić w 53 tygodniowych ratach. W treści umowy pojawia się wprawdzie raz kwota 3920 zł, jednak w dalszej części wyraźnie wskazano, że kwota, która ma być spłacona to kwota 2660 zł. Z tej kwoty pozwana otrzymała do wypłaty kwotę 1400 zł, pozostałe koszty to opłata wstępna stanowiąca całkowity koszt pożyczki w kwocie 763,02 zł. W ocenie Sądu, opłata w tej kwocie, nie jest nadmiernie wygórowana i nie można jej uznać za opłatę, która rażąco narusza interesy konsumenta i stanowi klauzulę niedozwoloną. Dodatkowo, do kwoty pożyczki doliczona została kwota 496,98 zł, która stanowiła koszty cotygodniowej obsługi pożyczki w domu. Pozwana zgodziła się na taką formę spłaty, a na rozprawie potwierdziła, że rzeczywiście ktoś od powoda przychodził do niej po pieniądze. Biorąc pod uwagę znaczną ilość zaplanowanych wizyt, z czego duża część została zrealizowana, nie można uznać, że kwota ustalona i zaakceptowana przez pozwaną rażąco naruszała interesy pozwanej i była nieadekwatna do wykonywanych czynności. Tak więc, w ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał, że na kwotę pożyczki, która miała być spłacona tj. kwotę 2660 zł składała się kwota 1400 zł wypłaconej pożyczki, 763,02 zł opłaty wstępnej stanowiącej całkowity koszt pożyczki i kwota 496,98 zł koszt obsługi pożyczki w domu. Zdaniem Sądu, strony zawarły umowę pożyczki zgodnie z zasadą swobody umów, a zawarte w treści umowy klauzule, nie zawierały klauzul niedozwolonych, skutkujących ich nieważnością. Strona pozwana z kolei, kwestionując wysokość zarówno opłaty wstępnej jak i kosztów obsługi pożyczki w domu, nie wskazała, w jakiej wysokości koszty, jej zdaniem, byłyby adekwatne do rzeczywiście poniesionych kosztów związanych zarówno z udzieleniem pożyczki, jak i jej cotygodniową obsługą.

Mając na uwadze powyższe, uznać należało, iż pozwana, która spłaciła na poczet pożyczki kwotę 1481,60 zł nie spłaciła jej w całości, a powód miał prawo dochodzić pozostałej kwoty, tj. 1178,40 zł. W ocenie Sądu, zasadne było również naliczenie odsetek karnych od kapitału od dnia następnego po dniu postawienia wierzytelności w stan wymagalności.

Reasumując, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości na mocy art. 720§1kc, o czym orzeczono w punkcie I wyroku. O odsetkach orzeczono po myśli art. 481kc i art. 359 kc.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów procesu. Sąd omyłkowo zasądził od pozwanej kwotę 127 zł, podczas gdy prawidłowa wysokość poniesionych kosztów procesu wynosiła 47 zł. Na koszty procesu składały się: opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, a także opłata sądowa – 30 zł.